

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 64. Tractatus S. Bernardi contra Abaelardum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

tur, se Cardinalibus & Clericis Ecclesiæ Romanæ discipulis suis scientiæ fontes aperuisse, libros suos Romanorum manibus teri, & in sinu ferri, quorum etiam tutelam suscepturi essent. Aliam præterea Epistolam S. Bernardus dedit ad Cardinalem Guidonem Castellanum, postea sub nomine Cœlestini II. Papam, & olim Abaelardi discipulum, quem ille præ ceteris præsidio sibi futurum esse sperabat. Tandem etiam Cardinali Ivoni, qui de gremio Canonicorum Regularium ad S. Victorem Parisiis erat, Cardinali Stephano Episcopo Prænestino, Cardinali Gregorio, Cardinali Guidoni Pisano, duobusque aliis, qui non nominantur, scripsit.

Sæcul. XII.
A.C. 1140.

ep. 338.

ep. 192.

ep. 193.

ep. 331. &c.

§. LXIV.

Tractatus S. Bernardi contra Abaelardum.

Longior illa S. Bernardi ad Innocentium Papam epistola magis Tractatus nomen meretur, in quo præcipuos Abaelardi errores refellit. Doctor ille Fidem definiēbat, quod sit *æstimatio rerum non apparentium*, dicebatque, quod examen fidem præcedere debeat. Idque probabat ex illo textu Ecclesiastici, *qui cito credit levis est corde*. At respondet S. Bernardus, Salomonem istud non de Fide in Deum, sed de mutua inter homines

ep. 190. al. opus. XI.

Abaelard. I. Theol. init.

ibid. p. 1060.

Eccles. 19. 4.

Sæcul. XII. dulitate loqui. (*) Increpatos fuisse Di-
 A. C. 1140. scipulos, quod tardius credidissent, & S.
 Bern. c. 1. & Paulum Fidem definivisse, quod sit, *spe-*
 4. *randarum substantia rerum*, quibus ver-
 Luc. 24. & bis solidum in fide consistere fundamen-
 25. tum indicaretur. Abaelardus volens
 Hebr. 11. 1. Mysterium S. Trinitatis explicare dice-
 bat, Deum Patrem plenam esse poten-
 tiam, Filium quamdam potentiam, Spi-
 ritum Sanctum nullam potentiam. Nem-
 pe affirmabat, totam potentiam propriam
 esse Patri, proprietatem Filii Sapienciam
 esse, quæ esset solum potentia discernen-
 di bonum & malum, proprietatem autem
 Spiritus Sancti esse Bonitatem, quæ nul-
 lius potentiaæ Ideam inferret. Unde ex
 consequenti dicebat, S. Spiritum, licet ex
 Patre & Filio procederet, eisque esset
 consubstantialis, non tamen de Patris
 substantia esse. (**)

Abael. p. 991.

p. 1085.

p. 1086.

S. Ber.

(*) Liber *Ecclesiastici* non est Salomonis.
 Sed aliquis error hic irrepfit, unde unde origi-
 nem habeat.

(**) In Notis brevibus a Mabillonio subjun-
 ctis lego: *Id sibi per malitiam aut per errorem*
impositum queritur Abaelardus in Apologia sua
p. 331. atque tanquam Diabolica quædam se
abhorrere & detestari dicit. Verum Anony-
mus, ejus quondam Discipulus postea impugna-
tor, editus in tomo 4. Biblioth. Cisterciensis,
Abae-

S. Bernardus respondebat: *Unde er- Sæcul. XII.
go est Spiritus Sanctus? an forte ex nibi- A.C. 1140.*
lo, sicut & universa quæ facta sunt? &
quomodo Patri consubstantialis est? Tan- Bern c. 2.
dem si solum Pater & Filius de eadem sub-
stantia sunt, jam non est Deus trinus, sed
Dualis. Si Personæ Divinæ inæquales
sunt, illa sola, quæ major ceteris est, Deus
erit, cum Deus sit ens perfectissimum. Er- c. 3.
ror vero iste inde proficiscitur, quod in
Attributis Essentiæ, quæ tribus Personis
Divinis communia sunt, earundem distin-
ctionem quærat, quæ solum in proprieta-
tibus Personarum, Relationem significan-
tibus, invenitur.

Dicebat Abaelardus: *Sciendum est,
quod omnes Doctores nostri post Apostolos
in hoc conveniunt, quod Diabolus Domi-
nium & potestatem habebat super hominem,*

Iii 5 &

*Abaelardum mendacii hoc loco arguit. pag. 239.
Ceterum hanc vocem quod Spiritus Sanctus sit Pa-
tri & Filio consubstantialis, faltem in verbis a S.
Bernardo vel Anonymo discipulo Abaelardi rela-
tis non invenio. Sed S. Bernardus Abaelardum
objicientem inducit: At si esset de Substantia
Patris, profecto genitus esset & duos Pater Filios
haberet. Et reponit: Quasi vero omne quod de
substantia aliqua est, continuo ipsum a quo est
habeat genitorem. Num vero pediculi, aut len-
des, aut phlegmata, vel filii carnis sunt, vel non
sunt de substantia carnis?*

Sæcul. XII. *Et jure eum possidebat, quia homo se ab eo*
 A.C. 1140. *vinci passus est. Et hac necessitate in-*
quiunt, incarnatus est Filius Dei, quia
homo a jugo Diaboli aliter liberari non
poterat. Sed ut mihi videtur, nec Dia-
bolus unquam jus aliquod in hominem ha-
buit, nisi forte Deo permittente, quale
habet Ergastularius in captivum suum, nec
Filius Dei ideo incarnatus est, ut hominem
liberaret. () S. Bernardus in primis te-*
meritatem hominis increpat, quod solus
manus omnium contra se provocet.

2. Tim. 2. 26. *Tum ex S. Paulo probat, quod impij*
captivi teneantur Diaboli laqueis. Deum

Coloss. 1. 13. *nos eripuisse de potestate tenebrarum.*
Et quamvis homo æternis pœnis addi-

Bern. c. 6. *cendus ex Misericordia liberatus fuerit,*
Justitiam tamen in eodem opere reluxis-
se, quod Salvator innocens, mortem per
Diaboli nequitiam peressus, justissime
quos ille tenebat, ejusdem potestati eri-
puiisset. Ita secundum S. Bernardum
Justitia Christi nostra Justitia facta est.

Tandem Abaelardus dicebat, unicum
finem, in quem JESUS CHRISTUS in carne
apparuiisset, fuisse, ut nos verbo & exem-
plo institueret. S. Bernardus respondet:
Resat

Bern. c. 8.
p. 533.

(*) Hæc Abaelardi opinio cum Sententia Sco-
 tistarum affirmantium absolute, Christum Domi-
 num venturum fuisse, etiamsi Adam non peccas-
 set, quamdam affinitatem habet.

Restat ergo, ut dicatur, Adam quoque no-
 bis solo exemplo nocuisse, cum scriptum sit: Sæcul. XII. A. C. 1140.
 sicut in Adam omnes moriuntur, ita & in c. 9. 1. Cor. 15. 22.
 Christo omnes vivificabuntur. Sic Hære-
 sis Pelagii reducitur. Nulla ergo pro par-
 vulis Redemptio, qui Institutione & exem- Sup. lib. XXXIII. §. 48.
 plo Jesu Christi uti non possunt, cum his
 ad imitandum eum & amandum excitari
 non possint? Tria in Opere Salutis no-
 stræ consideranda sunt, humilitas & cha-
 ritas Redemptoris, & ipsa Redemptio, cu-
 jus causa pro nobis moriens extitit. Ni-
 bil vero nobis profuisset vel tanta humili-
 tas vel tanta charitas, nisi accessisset Ju-
 stificatio, per quam infinitæ charitatis
 participes fieri possumus. Tandem S. Ber-
 nardus subjungit; quod plures alios
 Abaelardi errores prætereat, ut istos tan-
 quam graviores refellat. Misit tamen
 ad Papam & alios in Articulis quatuorde-
 cim contentos. (*)

§. LXV.

(*) S. Bernardus, quem Protestantes Mona-
 chis rudibus & stupidis obscurorum Sæculorum
 accensent, tanta Scientia præditus, & tanta au-
 thoritate insignis fuit, ut Doctrinam quæcun-
 que Fidei Romano-Catholicæ adversam efficacis-
 sime impugnare, veram autem invicte defende-
 re potuerit. Sufficit. Nam porro unum est Ne-
 cessarium. Luc. 10.